

DOMOVNÍK

č. 11 – PROSINEC 2011

CITÁT MĚSÍCE: „Přítel je člověk, který zná melodii tvého srdce, který ti ji předzpívá, když ji zapomenáš.“

Albert EINSTEIN, teoretický fyzik

Dále čtete:

- Česká spořitelna nám pomohla (str. 2)
- Interview s Karin Husárovou (str. 4)
- Ach jo, paní Gita odchází (str. 5)

Autorkou letošní charitní novoročenky je Ilona z Radosti

Klientka sociálně terapeutické dílny Radost Ilona Věncová má důvod k radosti. Jako jedna z prvních lidí v Charitě Opava se mohla podívat na oficiální charitní novoročenku. Proč právě ona? Ilonka je totiž autorkou obrázku stromečku, který byl vybrán jako motiv letošního blahopřání k Vánocům a k novému roku 2012.

Její dílko tak potěší nejméně dvě tisícovky adresátů, a na to je Ilonka patřičně hrdá. „Ani jsem to nečekala,“ říká nevěřicně, když v jedné ruce drží obrázek, který namalovala, a v druhé už hotovou novoročenku. Nenápadně kontroluje, zda je vše jak má být a připomíná, že obrázky s vánoční tematikou malovali klienti Radosti v létě. „Byla to legrace, venku bylo horko a my jsme měli Vánoce,“ usmívá se spokojeně na první klientům Radosti.

Do dílny dochází už bezmála dvacet let a stále se zde cítí dobře. Jak uvedla Ilonina klíčová pracovnice Zdislava Sovadinová, její svěřenkyně za tu dobu udělala velké pokroky, a to úplně ve všech oblastech. „Vzpomínám si, jak přišla poprvé. Byla to taková tichá holčička, skoro

vůbec nemluvila a stranila se ostatních. To se ale brzy začalo měnit. Jak přicházeli noví klienti, našla si kamarádky a dnes je veselá, komunikativní a ráda se zapojuje do každé činnosti.“

Ilona si na tu dobu dobře pamatuje a vysvětluje, že se prostě jen více styděla. Do Radosti ji přivedla maminka, když jí bylo sedmnáct a hned se jí tam zalíbilo. To byla dílna ještě na Kylešovském kopci v prostorách Marianu. Ilonka tam potkala i dvě spolužačky, s nimiž chodila do Pomocné školy v Dvořákových sadech a v dílně pak spolu vyšivaly, háčkovaly a šily papuče. Krůček po krůčku se Ilona Věncová učila nové věci. Její rukodělné výrobky jsou prodejné a jeden z jejích obrazů se objevil i na výstavě Měsíc Charity Opava v Hradci nad

Moravicí, která dosud probíhá. Zdislava Sovadinová ji chválí, že je hodně šikovná v kuchyni a pěkně plete papírové košíčky. Plánuje, že ji brzy naučí šít na šicím stroji. „Ilonka má dobře rozvinutou jemnou motoriku, tak jsem přesvědčena, že takové jednodušší šití v pohodě zvládne.“

Během svého pobytu v sociálně terapeutické dílně se dívka také rozmluvila a dnes je docela upovídaná. Přestože vyrůstala jako jedináček, a právě kvůli své stydlivosti kamarádky moc neměla, nikdy jí to nevadilo. Po dvaceti letech, co dochází každý den do Radosti, je vše jinak. Je ráda ve společnosti sobě rovných přátel. „Teď už bych bez kamarádů asi nevydržela,“ říká Ilona a dodává, že přestože má v Radosti ráda všechny, nejvíce si rozumí s Radimem Katerincem a svými nerozlučnými kámoškami Evou Rohovskou a Katkou Hanovou.

Ilona žije v harmonické a milující rodině. Ve svých rodičích má pěkný příklad. Proto není divu, že i ona touží, jako ostatně všechny dívky, najít hodného životního partnera a založit s ním rodinu. Má jasno i v tom, kde by bydleli. Její vysněné místo jsou Malé Hoštice, kde má rodina domek se zahradou, kam často jezdí a kde Ilona ráda pracuje na zahrádce.

Teď se však Ilona Věncová těší hlavně na Vánoce, na dárky, na pečení cukroví a dobroty na štědrovečerním stole. Věříme, že „její“ charitní novoročenka udělá radost všem, kteří ji dostanou a navíc připomene i to, že lidé s handicapem mají v tomto světě své místo.

Slovo ředitele

Charita je s Vámi

Předvánoční čas bývá obdobím povzneseného očekávání a tiché radosti. Ale letos to tak zatím nevypadá. Nedávno jsem brouzдал internetem a narazil jsem na evropskou mapu blbé nálady. Česká republika je na tom, společně s Řeckem, Portugalskem a Itálií, nejhůře. Prostě nálada na nule. V kontextu s tím vším, co nás v příštím roce čeká, se není čemu divit. Vždyť už víme o kolik v průměru zdraží elektřina, plyn, pohonné hmoty, lékařská péče, léky, nájmy, jídlo...

Na druhé straně, ono pověstné světýlko ve tmě ještě nezhaslo a já doufám, že ani nezhasne. Jeden kněz mi před časem pověděl, že ve chvílích, kdy je nejhůře, vybírá se ve sbírkách nejvíce peněz pro potřebné. Je to signál, že lidé se v této době zřejmě dokáží lépe vcítit do kůže těch, kteří jsou na tom ještě hůře. Takže ona všeobecná skepse nemusí být jen tím, co nás každodenně ubíjí, ale naopak může být výzvou, abychom si jeden druhého více všimli, abychom se nepodávali, hledali a hlavně našli sílu jít dál. Charita Opava je zde stále s vámi a pro vás, a když bude nejhůře, dveře máte otevřeny. Přeji vám všem krásné a požehnané vánoční svátky, přeji vám klid a mír v srdci, pevné zdraví a navzdory všem předpovědím a obavám, ať je nový rok pro vás úspěšný a pohodový.

Jan HANUŠ, ředitel

PROSINEC

Česká televize ve Vlastovičkách

Své objektivy zacílily kamery České televize na Chránnou dílnu a Dům sv. Cyrila a Metoděje pro zrakově postižené ve Vlastovičkách. Stalo se 30. listopadu a televizní štáb se zajímal o to, co se v dílně vyrábí a jak se zde zaměstnancům pracuje. V Domě sv. Cyrila a Metoděje se zeptali Václava Burdy na vydávání občasníku Vlastofka. Reportáž uvidíme na ČT 1 buď 18. nebo 25. prosince.

PROSINEC

Pronásledují nás poruchy

Ke konci roku se s poruchami roztrnul pytel. Jak uvedl zástupce ředitele Tomáš Schaffartzik, porouchala se keramická pec, vysokozdvizný vozík, stále zlobí kanalizace ve Vlastovičkách a každou chvíli nejede některé z aut. Často z důvodu autohavárie. Proto spěchejte pomalu, zvláště jedete-li služebním vozem!

TERNO
SUPERMARKET

Zveme Vás k nákupu
v supermarketu Terno
v Opavě - Jaktari

STALO SE

• Šití jedna báseň

Dva nové šicí stroje usnadní práci charitních švadlenek v Chráněných dílnách sv. Josefa. Jeden je speciálně přispůsoben zdravotnímu postižení Markéty Kláskové, která z něj měla takovou radost, že kolektivu přinesla na oslavu mísu skvělého nudového salátu. Druhý stroj je multifunkční, šije, vyšívá a kviltuje. Má 250 programů a zvládá 520 šicích technik.

• Výstražné praporky

O stavu ovzduší v Opavě nyní informují výstražné červené a oranžové praporky, umístěné na trolebusech a autobusech městské hromadné dopravy. Magistrát jich nechal ušít 140 kusů v charitních Chráněných dílnách sv. Josefa. Tato skutečnost zaujala reportéra Čs. rozhlasu Ostrava Martina Knittla, který přijel do dílny natočit reportáž, která byla odvysílána jak na jeho domovské stanici, tak na Radiožurnálu.

• Mše ve stacionáři

U příležitosti výročí svatořečení svatě Anežky, která je patronkou Denního stacionáře pro seniory, zavítal mezi klienty spirituál Charity Opava otec Josef Motyka. Přímo ve stacionáři odsloužil mši svatou. Po jejím zakončení přišel na návštěvu také otec Krzysztof. Společně pak všichni poseděli a pochutnali si na koláčích, které klientky upekly den předtím.

• Přišla i Miss Evropy

Předvánoční dílna v Kravařích, kterou pořádala Neškola koncem listopadu, se povedla. Přišlo mnoho lidí, a mezi nimi i Miss České republiky a Miss Evropy Monika Žídková s dětmi. Na místě si uvila adventní věnec.

KALENDÁRIUM

* **V prosinci 1992** byla ve spolupráci se školáky uspořádána sbírka na léky pro Somálsko.

* **17. prosince 1994** byla zahájena tradice koledování pod vánočním stromem na Horním náměstí v Opavě.

* **V prosinci 1999** vyšlo první číslo již neexistujícího charitního čtvrtletníku SEM-TAM.

* **V prosinci 2002** byla otevřena Setkávárna pro duševně nemocné na Klyšeovské ulici a její prostory byly požehnány.

Pracovníci České spořitelny dobrovolně pomáhali v Charitě

Pracovníci opavské pobočky České spořitelny si koncem listopadu udělali čas a pomáhali v Charitě Opava. Nebylo to poprvé. Uvnitř České spořitelny totiž již čtyři roky funguje dobrovolnický projekt s názvem „Den pro charitu“. Každý zaměstnanec může během roku v pracovní době a za běžný plat odpracovat dva dny pro charitativní a obecně prospěšné organizace.

Impuls nabídnout své ruce právě charitnímu Domu sv. Cyrila a Metoděje ve Vlastovičkách vzešel od pracovníků pobočky v Kateřinkách. „V minulosti jsme již pomáhali v Chráněné dílně ve Vlastovičkách, a to, jakou zde měli z naší pomoci radost, nás motivovalo a motivuje k organizaci dalších podobných akcí. Mně osobně to dává pocit sounáležitosti s lidmi, kteří potřebují pomoc. Vidíme smysl své práce a odměnou nám je spokojenost lidí, kterým pomáháme,“ pověděla nám Romana Jiroušová,

kteřá v České spořitelně působí jako zástupkyně ředitele mikrooblasti Opavsko.

V sobotu 26. listopadu tedy přijelo do Vlastoviček osmnácti pracovníků spořitelny, kteří se hned rozdělili do několika skupin a pustili se do práce. Někteří myli okna v domě, jiní hrabali zahradu a další pomáhali v chráněné dílně. A aby to nebylo příliš jednotvárné, občas si to prohodili, a tak si všichni vyzkoušeli všechno. „Potřebovali jsme zkompletovat dárečky pro naše sponzory,

takže dobrovolníci navazovali malé keramické zvonečky na kartónky. Navázali jich dvanáct set a šlo jim to moc dobře. Nám to hodně pomohlo, protože teď máme spoustu zakázek,“ uvedla zaměstnankyně dílny Markéta Vidličková.

Také Anna Vaňková z Domu sv. Cyrila a Metoděje si pomocníky z České spořitelny nemohla vynachválit. „Jen se podívejte, okna se blýskají a na zahradě ani listůček,“ komentovala precizně odvedenou práci Anna Vaňková, která je ráda, že před Vánoci bude všechno čisté.

O pět pomocníků projevil zájem také středisko Chráněného bydlení a následně péče. Dva muži a tři ženy proto pomáhali v charitním objektu v Suchých Lazcích, kde bylo třeba uklidit po řemeslnících. Nedávno se tam vyměňovala okna, renovovala kuchyňská linka a malovalo se. Pracovnice střediska Katka Vichová žasla, jak dobře a rychle si lidé z kanceláři poradili i s tou nejhrubší prací: „Udělal se všechno, co jsme potřebovali. Zvládli toho opravdu hodně a ještě říkali, že je to pro ně relax. Všem patří velký dík!“

„My si práce nevybíráme, v uplynulých letech už jsme už například pekli perníčky, vyráběli vánoční ozdoby, uklízeli interiéry, vytírali podlahy, odklízeli sněh. Vždy se těšíme, jakou práci pro nás nachystají, neboť to je přesně ta pomoc, která má význam,“ dodala na závěr Romana Jiroušová.

Partyzánka na Charitu nezapomene

Sedmaosmdesátiletá Mária Petrušová, jedna z klientek Charitní pečovatelské služby, je tvrdá ženská. Říká, že tak ji vyformovala válka a ukazuje polorozpadlý prúkaz partyzána, který před sedmašedesátí lety nosila v botě s nadějí, že kdyby padla do rukou Němců, nenajdou ho. V opačném případě by jí čekala kulka do zad.

Bylo jí tenkrát sotva dvacet a smrt v ukrajinských a slovenských horách byla na denním pořádku. Možná i to je důvod, že se ani v pokročilém věku nebojí udělat zásadní rozhodnutí. Ví, že jí ubývá sil, zlobí ji cukrovka a srdíčko, hrozí, že brzy se bude pohybovat jen na vozičku. V lednu se pro-

to odstěhuje do vojenského domova seniorů do Olomouce, na který má jako účastnice národního boje za osvobození nárok.

Charitní pečovatelský k ní dojíždějí už pět let a trochu je to zaskočilo. Všechny si paní Máriu, která byla krátce i ve Svobodově armádě, ob-

líbily. „Je to žena, která si nikdy nestěžuje. Navíc její vzpomínky jsou pro nás mladé hodně zajímavé. Je rozdílná, jestli se o válce učíte ve škole, nebo když vám o ní povídá člověk, který ji zažil a nastavoval vlastní kůži,“ poznamenala manažerka Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení Petra Thiemlová.

Paní Petrušovou přijela osobně navštívit, aby se s ní rozloučila a popřála, ať se jí v novém domově líbí. O tom bývalá partyzánka nepochybuje a vysvětluje, že Ministerstvo obrany se o odbojáře dobře stará. Jednou z výhod je například to, že jim platí pečovatelskou službu. Také ve vojenském domově je prý úplně jiný režim, než v běžném domově seniorů. „Kdybych zůstala v Opavě, dostala bych z důchodu dvě stovky kapesného – a co by to bylo za život? V Olomouci si zaplatím bydlení a zbytek mi zůstane. Nebudu se cítit jako žebrák,“ podotýká paní Mária a dodává, že na opavskou Charitu určité nikdy nezapomene: „Všechny pečovatelské, které ke mně chodily, byly hodné, usměvavé a vždy mi ve všem vyhověly.“

Měsíc Charity Opava v Hradci přitáhl do galerie dospělé i mládež

Měsíc Charity Opava v Hradci nad Moravicí potěšil především hradecké školáky. Potvrdila to koordinátorka akce Lucie Vehovská i mluvčí tamního městského úřadu Jitka Kotačková. V rámci programu pro základní školy se v galerii, v níž výstava dosud probíhá, a kde se odehrávaly i všechny doprovodné akce, vystřídal přes čtyřista žáků, kterým se pak ani nechtělo odejít.

Pro mládež z vyššího stupně připravila Občanská poradna přednášky o finanční gramotnosti. Mluvčí hradeckého městského úřadu Jitka Kotačková uvedla, že o akci hovořila s devátáky, když se vraceli zpátky do školy. „Říkali, že to bylo dobré, což je v jejich jazyce jasná pochvala.“ Menší děti pak program většinou úplně pohltil.

Velký podíl na tom měli klienti Radosti, kteří se dětem hodně věnovali a nevidomý masér Vašek Fišer a jeho fenka Korina. Společně předvedli, co všechno asistenční pes umí a jak může být svému pánu nápomocen. Zaměstnanci Domu sv. Cyrila a Metoděje děti seznámili s pomůckami pro nevidomé a oni si mohly samy vy-

zkoušet, jaké to je, když nelze spoléhat na zrak. S klapkami na očích si například zahrály hru Člověče, nezlob se.

Jak se trénuje paměť nebo jak se vyrábějí papírové růže zase děti odkoukávaly od babiček z Denního stacionáře pro seniory. „Bylo pěkné, že se děti úplně bezprostředně zapojovaly do všech činností, našim klientkám se to moc líbilo,“ uvedla vedoucí stacionáře Jana Řehulková. Vcelku lze říci, že o výstavu i doprovodné akce byl velký zájem, a to mezi všemi věkovými kategoriemi Hradečanů. Prodala se i většina velkých pláten klientů Radosti. „Neplánovaně a za pochodu jsme dokonce na přání jedné paní učitelky připravili program pro mateřskou školku z Kajlovce a mělo to takový úspěch, že se ozvala i hradecká školka,“ dodala koordinátorka Lucie Vehovská.

Také mluvčí Jitka Kotačková má důvod ke spokojenosti: „Ohlasy jsou velmi pozitivní. Máme radost, že jsme společně s Charitou Opava mohli dát lidem podrobné a detailní informace o službách a činnosti Charity, že prostě mohli nahlédnout přímo do kuchyně.“

Výrobky chráněných dílen opět bodovaly

V listopadu představily charitní Chráněné dílny sv. Josefa své výrobky na předvánoční prodejní výstavě v Ústí nad Orlicí. Pro rodiče, děti a tamní širokou veřejnost ji přímo v objektu školy uspořádalo Speciálně pedagogické centrum Kamínek při Speciální základní škole a mateřské škole v Ústí nad Orlicí.

Kontakty s Kamínkem byly navázány letos v dubnu, kdy chráněné dílny vystavovaly na zdravotním veletrhu Non Handicap v Praze. „Tehdy se v naší expozici zastavily dvě mladé paní – Monika Vacková a Lada Štantejská, zboží se jim moc líbilo a tak nás oslovily s tím, zda-li bychom neměli zájem přijet k nim do Ústí nad Orlicí před Vánocemi,“ vzpomíná marketingový pracovník dílen Pavel Šefránek, který přiznal, že účast sice neoficiálně přislíbil, ale dlouho byl na vážkách, zda do Ústí jet či nejet. „Byl to takový krok do neznáma,

chtěli jsme jim vyhovět, ale nedalo se dopředu odhadnout, zda se nám to vůbec vyplatí. Musíme se, bohužel, chovat jako obchodníci a počítat i s vedlejšími náklady na dopravu, ubytování a tak podobně. U prodejních akcí, které navštěvujeme pravidelně, nebo o nich alespoň z doslechu něco víme, je to jednodušší. Nakonec se ale vše vyřešilo a prodej jsme uspořádali pod hlavičkou Nadace OKD,“ dodává Šefránek.

Charita Opava nebyla na této předvánoční výstavě jediným prodejcem. Organizátorky z Ka-

mínku ji pojal velkoryse a tři vánočně vyzdobená podlaží školy nabízela nepřehlednou škálu zboží, převážně dárkového charakteru. Jak však uvedl Tomáš Rychlý, který se prodeje rovněž zúčastnil, Chráněné dílny sv. Josefa měly nejlepší prodejní místo v samostatné místnosti. „Byli jsme překvapeni, kolik lidí přišlo. Ačkoli máme všeobecně stále hlouběji do kapsy a nijakou velkou tržbu jsme proto nečekali, výsledek byl skutečně dobrý. Organizátorky udělaly výstavě velkou publicitu,“ pochvaloval si Pavel Šefránek. Chráněné dílny utrhly v Ústí nad Orlicí za jediný den dvacet tisíc.

Pavel Šefránek neopomenul vyzdvihnout fakt, že organizátorky Monika Vacková, Lada Štantejská, Lenka Motlová a Eva Adamcová, které v Kamínku působí jako sociální pracovníce, vytvořily skvělou atmosféru. „Po příjezdu pomáhaly rozbalovat zboží, a když jsme odjížděli, tak nám zase pomáhaly balit,“ zakončil Šefránek.

Stane se

• Vánoce v setkávárně

Někteří klienti Chráněného bydlení a následné péče nemají nikoho, s kým by mohli prožít vánoční svátky. Proto pro ně zaměstnanci střediska každoročně připravují Štědrý den v předstihu. Také letos se sejdou v úterý 20. prosince v setkávárně na Kylešovské ulici u slavnostně prostřeného stolu, a jako obvykle se k nim přidají i další klienti. K štedrovečerní večeři, na jejíž přípravě se budou sami podílet, je klasika – smažený kapr, bramborový salát a cukroví. „Po večeři posedíme u stromečku, zazpíváme si koledy a Pavel Rychta slíbil, že zahraje na kytaru,“ uvedla vedoucí Chráněného bydlení Dagmar Sližová, která počítá, že v setkávárně se sejde přibližně patnáct klientů. Pro každého z nich zaměstnanci připravili i malý dárek.

• Představení knihy „Víme o sobě“

Knihy básnických textů, úvah a poznámek bývalého opavského děkana Msgr. Josefa Veselého a fotografií absolventa Institutu tvůrčí fotografie Imricha Vebera, nazvaná Víme o sobě, bude představena veřejnosti. Nejprve ve čtvrtek 8. prosince v 19 hodin v kavárně Evžen na Beethovenově ulici 2 v Opavě a poté v pátek 16. prosince v 16.30 hodin. Tuto druhou akci pořádá Charita Opava v malém sále minoritského kláštera na Masarykově třídě 39 v Opavě. (Vchod do budovy u vstupu do minoritské zahrady z Masarykovy ulice, naproti papírnictví Optys.) Pozvání ke čtení tvorby otce Veselého přijali herec Emanuel Křenek a novinář Ondřej Hložek.

Napsali o nás

• Finanční gramotnost

Jak lze předcházet předlužení? Co máme udělat, než si půjčme? Jaký je rozdíl mezi bankovním a nebankovním úvěrem? Co by měla obsahovat správná smlouva? Do uvedeného tématu nás zaslavila Lucie Vehovská, která pracuje v Občanské poradně v Opavě. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavých informací, které by měl znát každý člověk. Tato přednáška byla velice zábavná a poučná.

Region Opavsko
15. listopadu 2011

„Práci jsem si hledala sama a sama jsem ji i našla,“ říká pracovnice keramické dílny a velká optimistka Karin Husárová

Zaměstnankyně Chráněných dílen sv. Josefa Karin Husárová je Romka. Prožila pěkné dětství v Opavě a slovo rasismus pro ni nikdy nebylo strašákem. S rodiči a třemi sourozenci bydleli v domě, kde kromě její babičky žili samí „bílí“. Nepamatuje si ale, že by svou barvu kůže vnímala jako handicap. Neměla důvod, protože nikdo jí ani její rodině nedával najevo, že jsou snad jiní nebo nevitáni. Dnes je jí dvaatřicet, má dvě děti a s trochou zklamání dodává, že s nejrůznějšími projevy rasismu se setkala už i ona. Na druhé straně poznala také hodně dobrých lidí bez před-sudků - například v opavské Charitě, kde dostala práci.

* Hledala jste práci dlouho?

Po druhé mateřské dovolené jsem byla v evidenci úřadu práce jen pět měsíců. Říkám „jen“, protože vím, že je hodně lidí, kteří tam jsou evidováni roky. Já jsem si práci hledala sama. Nechci z toho dělat nějakou vědu, vždyť ani „bílí“ nemohou často sehnat práci, ale i já jsem udělala tu zkušenost, že mě odmítli, když zjistili, že jsem Romka. Zazvonila jsem u brány jedné opavské firmy, o které jsem dopředu věděla, že hledá dělníky. Do mluvítka jsem jim pověděla, proč jsem přišla a oni mi řekli, ať jdu nahoru. Když mě uviděli, tak už mi bylo jasné, že z toho nic nebude. Řekli, že žádnou práci nemají, ale ať si napíšu požadavek. I když s odmítnutím člověk už jaksi počítá dopředu, není to příjemné. Ale já se tak lehce nevzdávám a hledala jsem dál.

* Charitu Opava vám nabídli na úřadu práce? Máte zdravotní postižení?

Trpím lymfatickými otoky nohou, ale Charitu jsem si našla sama. Moje mamka pracuje ve Frosu, což je také chráněná dílna a švagrová dělá v charitní Chráněné dílně ve Vlastovičkách. Tak jsem si o Charitě našla všechny dostupné informace a dala si požadavek o přijetí. Brzy se mi ozvali, dílny jsem si prohlédla a pak jsem nastoupila jako dobrovolník. Tak jsem se vlastně měsíc a půl připravovala na budoucí práci.

* Jak vás v Charitě přijali?

Vedoucí chráněných dílen paní Eva Žídková mě přijala moc hezky. Stejně tak i mistrová paní Marcela Smijová na keramice. Jsem tady spokojená, cítím se tu dobře a věřím, že nikomu nevadím.

* Dnes pracujete v keramické dílně. Když jste si poprvé prošla dílnu, měla jste nějakou představu, co byste chtěla dělat? Byla to právě ta keramika?

Myslím, že jsem ani neuvažovala,

co přesně bych tady chtěla dělat. Důležité bylo, že jsem dostala tu šanci. Učila jsem se švadlenou, a i když jsem se nedoučila, šít umím. Tak jsem se nebála ani toho šítí, ani práce s keramikou, se kterou jsem před tím nikdy nepřišla do styku. Ale strašně mě to baví. Je to opravdu krásná práce. Už i můj devítiletý syn začal chodit do keramického kroužku. Někdy koupíme hlínu a o víkendech si tvoříme i doma.

* Syn chodí do běžné základní školy?

Ano. My dva s přítelem jsme chodili do zvláštní. Jeho tam šoupli hned od první třídy, ačkoli to žádný hlupák není a mě tam přemístili po delší nemoci. Dbám na to, aby se to synovi nestalo. Je alergik a často nemocuje. Ale protože se dobře znám se zastupitelkou paní Gábinou Mathiasovou, domluvila nám, že Jirku chodí doučovat studentka Slezské univerzity. Pomáhá mu se vším, co potřebuje - hlavně s angličtinou o u, ma-ti-

kou a češtinou. A jeho to baví. Je to přes Eurotopii, organizaci, která se zaměřuje na práci s dětmi a rodinami. Jeden z jejich projektů podporuje úspěšnost romských dětí ve škole. A my s přítelem chceme, aby naše děti měly dobré známky a aby něčeho v životě dosáhly. Proto jsme to uvítali.

* Zmínila jste se, že už i vaše rodina poznala rasismus na vlastní kůži...

To se týkalo právě syna. Když byl v první třídě, tak byl nějakou dobu šikanován. Tři spolužáci jej bili a dokonce i škrtili. Nejdřív to jen

naznačoval a já jsem mu ani nevěřila, protože on je takový aktivní, a tak jsem si říkala, kdoví jak to bylo. Ale když se více rozpovídal, viděla jsem, že je to vážné. Ve spolupráci s učitelkou se to pak vyřešilo. Dnes je to už v pohodě a má kamarády. Ale jsou situace, kdy je poznat, že to kamarádství není úplně rovnocenné. Syn těžce nese, když ho třeba nepozvou na narozky. Kamarád by ho tam sice chtěl a řekne mu, aby přišel, ale pozvánku, jako pro druhé kluky, pro něj nemá, protože ji rodiče neposlali. Co chcete dítěti v takové chvíli říci? Musí si ale zvykat, že se mu to prostě bude stávat, tak mu říkám, že takový je život a ať tak bere.

* Povíte nám něco o sobě a své rodině?

Řekla bych, že jsme taková běžná rodina. S přítelem Jiří - řím s e z n á - me už od třetí t ř í -

věnujeme keramice. Jinak, ráda si poslechnu i pěknou muziku, ať tu naši nebo třeba disco.

* Blíží se Vánoce, slaví Romové stejné nebo máte nějaké jiné zvyky?

To základní máme stejné - jíme rybu, salát, máme stromček a dáváme si dárky. Ale přece jen nějaké jiné zvyky tu ještě přetrvávají z minulých časů. Takže například na Štědrý den se nenavštívujeme, a to ani ráno a ani po večeri. Když někdo třeba o Štědrém dnu zazvonil, tak se zjišťovalo přes okno, kdo to je a co potřebuje. Pokud to byl muž, tak ten byl vpuštěn dovnitř, ale žena do bytu prostě nesměla, protože by vymetla štěstí. To si ještě pamatuji ze svého dětství. Babička bydlela ve stejném domě, ale na Štědrý den k nám nechodila. Dalším takovým zajímavým zvykem bylo, že po Štědrém dnu musel člověk brzy ráno vstát a okoupat se ve studené vodě, v níž byly drobné mince. To ještě dodnes dělávají naše babičky. Je to proto, abychom byli zdraví a čilí po celý další rok. Na návštěvy se chodí až druhý svátek vánoční a neseme sebou vždy nějaké občerstvení, nějakou tu láhev a třeba chlebičky. První ovšem zase vstupuje muž a už ve dveřích musí vinšovat. Pak návštěvníci házejí po celém bytě peníze. Dříve se házely bankovky, dnes už spíše jen drobné. Ty peníze si potom posbírají děti nebo si je nechají hostitelé. A na Nový rok jíme, stejně jako asi většina lidí, čočku.

* Vy ty zvyky dodržujete?

Ano, v naší rodině je dodržujeme. Mamka nás sice po štědrovečerní večeři volá, ať přideme, my ale nejdeme. Ovšem nevím, jestli hlavním důvodem jsou staré zvyky nebo spíše to, že se nám už pak nikam nechce.

* Děkujeme za rozhovor.

Karin HUSÁROVÁ

NAROZENÁ: 22.1. 1979
BYDLIŠTĚ: Opava
RODINA: přítel Jiří (32), děti: Jiří (9), Sofie (5)
ZAMĚSTNÁNÍ: fa. Pouba Opava, TS Opava, Charita Opava
KONÍČKY: šití, pečení, houbairení, keramika

Po 15 letech v Charitě se paní Gita loučí

Tři šéfky. Brigita Pohanělová (vlevo) s Petrou Thiemlovou a Libuší Smějovou.

Ne nadarmo se říká - odříkaného chleba největší krajíc. Vedoucí Charitní ošetrovatelské služby Brigita Pohanělová o tom ví své. Dlouho se bránila přijmout místo v Charitě a dnes, po patnácti letech, kdy jí zbývá měsíc do odchodu na odpočinek, přiznává, že se to určitě neobejde bez slziček.

Brigitu Pohanělovou si kdysi vytipovala bývalá ředitelka Anna Ekslerová jako vrchní sestru tehdejší Charitní ošetrovatelsko-pečovatelské služby. „Z kostela znala mého muže, mě jen od vidění. Oni chodili ke svatému Duchu, já k Panně Marii, protože tam začínaly bohoslužby dřívě. Manžel mi stále vyřizoval vzkazy, ať nastoupím do Charity a já se ho vždy ptala, jestli

tam budu prodávat svíčky. Pracovala jsem tehdy v urologické ambulanci na Popské ulici a byla jsem tam spokojená. Takže jsem odolávala, odolávala, až jsem podlehla. Když jsem se nakonec rozhodla, že tedy do té Charity půjdu, moje vrchní mě odrazovala. Říkala - kam to jdeš, tady jsi alespoň pod střechou,“ vzpomíná na těžké rozhodování Brigita Pohanělová.

V dubnu 1996 pak do opavské Charity nastoupila a v lednu následujícího roku se stala vrchní sestrou a vedoucí Charitní ošetrovatelsko-pečovatelské služby. Už na začátku poznala, že to bude jiná práce, než si představovala. „Šlo spíše o pečovatelsví, koupání, rehabilitace a tak podobně, což mi vadilo. Začala jsem hledat cestu k doktorům, protože na nich záleželo, abychom dostali pacienty do ošetrovatelské péče,“ vysvětluje paní Gita, která pak neúnavně onu cestičku prošlapávala. Navštěvovala především obvodáky, vysvětlovala význam charitní ošetrovatelské služby a přesvědčovala je, že nemusí mít z ničeho obavy. Prvními, kdo jí dal důvěru, byly lékařky - doktorka Tylšarová a doktorka Paletová. Pak už se přidávali další a ošetrovatelská služba začala skutečně fungovat tak, jak ji známe dnes.

Jak to všechno máma tři děti zvládala? Odpovídá, že v pohodě. Velkou oporou je manžel Jan. I jeho srdce bije pro Charitu. „Nikdy mu nevadilo, že mi pořád zvoní telefon a že často musím neplánovaně do práce. Vždy říká ať jdu, že mě potřebují, takže jsem nikdy neměla výčitky, že odcházím od rodiny. Když se začala dělat Tříkrálová sbírka, hned se tou myšlenkou nadechnul a začal chodit s dětmi ko-

ledovat. Ani jedinou sbírku zatím nevynechal.“

Později musela Brigita Pohanělová zdolat ještě jeden prubířský kámen. Dostala za úkol udělat si řidičák. Dnes se tomu už směje, ale prý to byl její nejhrušnější zážitek v Charitě. „Komisař si na mě zasedl. A to jeho chování! Říkal, že ženy v mém věku už by si řidičák dělat neměly, protože mají sníženou pozornost, a to mi bylo teprve pětadvacet. Chytl mě na takové blbé dotazy, například jakou barvu mělo auto, které jelo zprava a tak podobně. Bylo to v době povodní, takže jsem měla plnou hlavu úplně jiných věcí, než abych se zabývala tím, jestli auto bylo červené nebo zelené. No, nebudu to natahovat, nechal mě to udělat až na počtvrté.“

Nejvíce se bude paní Gitě stýskat po kolegyních. „Až budu odcházet, asi se slzám nevyhnu, bude mi smutno po holkách. Měla jsem štěstí, po celou dobu jsme byly dobrý kolektiv a za celých patnáct let odešlo jen pár děvčat, výhradně z rodinných důvodů, když se někam stěhovaly. Doufám jen, že mi budou často volat. Už jsem jim řekla, že kdykoli nastane potřeba, přijdu a ráda pomohu,“ říká na závěr Brigita Pohanělová, která si zatím ještě nedovede představit život bez každodenního shonu.

♥♥ Zapsala se jim do srdíček

Milá Gito, vždy budu ráda vzpomínat na šest let strávených s tebou na naší staré dobré Kylešovské. Budu vzpomínat na naše společné návštěvy u klientů, my jsme snad spolu ušly 100 jarních kilometrů. Vždy jsem obdivovala tvůj přístup ke klientům a tvé odborné dovednosti. Vážím si tvého přátelského přístupu k nově nastupujícím pracovníkům a udržení dobré nálady na středisku, i když nám mnohdy do smíchu nebylo. Musím se ovšem přiznat, že jednu věc ti závidím, a to tvou pevnou vůli. Ty jsi dokázala před šesti lety zhubnout a váhu si udržet, kdežto my zbývající jsme za ta léta snad dvojnásobek přibraly, i když dieta je naše dennodenní téma. Gito, přeji ti v tvém novém období hodně zdraví, radosti a pohody!
Petra T.

Chtěla bych vám poděkovat, za to, že když jsem do Charity nastoupila, nevodila jste mě za ručičku, ale hodila mě do vody, a tím pádem naučila „plavat“. Hodně jste mi pomohla a hlavně hodně naučila. Bylo to s vámi fajn. Užijte si důchodu ve zdraví a v klidu.

Světlana

Holky, pište všechno, co není napsané, není udělané - tuto větu si vždy s úsměvem na rtu budu pamatovat. Gito, díky za všechno, hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání.

Lenka R.

Jsem ráda, že jsem vás poznala a mohla jsem s vámi pracovat. Ráda vzpomínám na naši společnou návštěvu u klienta, který byl dlouhodobým ležákem. Dělal jsem spolu hygienu a povedlo se mi, že jsem na něj přitom spadla. Všichni jsme se tomu zasmáli a pán hned druhý den vstnul z postele a začal zase chodit.

Lenka Kavanová

Milá Gito, těch 13 let, které jsme spolu strávily v Charitě Opava jako kolegyně, uběhlo jako voda. Ty jsi byla ta první osoba, se kterou jsem se setkala, když jsem projevila zájem o práci v Charitě. Tvé milé přijetí a tvůj optimismus mi hodně pomohly adaptovat se v novém zaměstnání. Během těch 13 let jsme zažily dobré i horší věci, hlavně náročné bylo období, kdy se středisku CHOPS nevedlo tak, jak bychom chtěly a byly velké finanční problémy. Přesto se nám vše podařilo překonat s optimismem. Udělala jsi velký kus nelehké práce. O tom svědčí fakt, že středisko CHOS předáváš své nástupkyni jako dobře fungující. Proto, po těch letech práce pro druhé, kdy jsi neměla klid někdy ani o víkendech, ti moc přeji, abys konečně taky měla čas pro sebe a vše si užila ve zdraví, klidu a štěstí.

Liba Smějová

Papírů, ISA a pracovních starostí se zbavíš, ale přátelé z Charity ti navždy zůstanou. Máme tě rády a v nové etapě života přejeme hodně zdraví, štěstí a Božího požehnání.

Holky - pečovatelky

Štěstí je jediné, co můžeme dávat, aniž ho máme. A to ti šlo vždy skvěle. Byla jsi super šéfka!
Iva Š.

Hodně štěstí, zdraví a elánu do dalších let. Jsi ještě mladá, tak si užijvej života.

Lucka K.

Děkuji za klidné a milé vedení. Byla jsi prostě naše skvělá mamka! Buďte nám smutno.

Blanka K.

Milá Gito, přeji ti, ať odchodem na zasloužilý odpočinek neztratíš elán, abys měla dost energie na výpomoc, kdy my nedůchodci nebudeme moci.

Maruška

••• Inzerce Charity

Poděkování

Srdečně děkujeme firmě **SKO Strojírny Kukol Opava**, která nám bezplatně zapůjčila pásovou brusku, čímž nám významně pomohla.

Chráněné dílny sv. Josefa

Děkujeme **Nadačnímu fondu Tesco**, který věnoval 600 kusů ovesných nápojů pro koledníky nadcházející Tříkrálové sbírky.

Marie GILÍKOVÁ,
koordinátorka TKS

Děkujeme firmě **DEKTRADE a.s. Opava** a jejímu řediteli **panu Petru JOCHIMOVÍ** za sponzorský dar, díky kterému jsme mohli uspořádat Předvánoční tvořivou dílnu v Kravařích.

Svatava BLÁHOVÁ,
vedoucí Neškoly

Ráda bych poděkovala svému superkolektivu, o který se mohu vždy opřít – **Zuzce Paverové, Míše Mošové, Růžence Honové, Standovi Žídkovi a Jirkovi Laifertovi** za jejich celoroční práci, za krásný přístup ke klientům našeho stacionáře a za to že mezi sebou stále udržují pěkné vztahy. Rovněž děkuji manažerce sekce **Pěti Thiemlové** za důvěru, kterou do nás vkládá a za to, že je mi velkou oporou v mé práci vedoucí stacionáře. Díky a všem přeji krásné a požehnané Vánoce.

Jana ŘEHULKOVÁ,
vedoucí denního stacionáře

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v prosinci

Píšete si dnes o rok více, na dortě hoří další svíce. Jdeme vám proto vinšovat, k narozeninám malý dárek dát! A naše přání necht' vás hřeje, až tuhá zima udeří či problém stane u dveří. Přejeme zdraví, lásku a štěstí, ať si je každý sám v sobě pěstí. Necht' je vám, přátelé, stále blaze, zapomeňte na starosti a hned to půjde snáze. V prosinci oslaví narozeniny zaměstnanci **Václav BURDA, Kateřina DEHNEROVÁ, Šárka GLABAZŇOVÁ, Blanka KONKOLOVÁ, Libuše KUBESOVÁ, Michaela MAREŠOVÁ, Radka MATYÁŠKOVÁ, Hana MELAROVÁ, Jiří PIKA, Eva POSPĚCHOVÁ, Marie RYCHTOVÁ, Lenka SEIBERTOVÁ, Helena VELIČKOVÁ** a **Dana VÝTISKOVÁ**. Vše nejlepší přeje

Redakce

* Vezměte od života, co vám dává, i když to není žádná velká sláva. Jednou to bude jistě lepší, vyjděte proto blíže k svému štěstí! K narozeninám našim milým kolegyním **Haně MELAROVÉ, Michaela MAREŠOVÉ** a **Heleně VELIČKOVÉ** přejeme hodně štěstí, zdraví a lásky

zaměstnanci Chráněných dílen sv. Josefa

* K umění stárnout patří umění zpomalit. Umění pomalosti a moudrosti necht' ti, **BRIGIT**, přinese do duše klid, do srdce místo pro dobré lidi a tvá náruč ať zůstane stále otevřená pro Charitu, která ti vděčí za mnohé, jež ani nejde dobře pojmenovat. Já děkuji za vlídné přijetí a kvalitní zapracování.

Magda Pasková

* Děkuji všem z dílen za kvalitní celoroční práci ve výrobě i při prodějích. Děkuji, že jste nehleděli na čas a kdykoli bylo třeba, mohl jsem se na vás spolehnout.

Pavel Šefránek

* Krásné 100. narozeniny

oslavila v plné svěžesti klientka Charitní pečovatelské služby

paní TEREZIE HALÁSKOVÁ

Přejeme ještě dlouhá léta, prožitá ve zdraví a v kruhu svých blízkých.

Charita Opava

••• Info servis

Informujeme

• Originální péefka

To je jen jedna z novoroček, které už od září vyráběla vlastněma rukama Zdislava Sovadinová z Radosti. Adresáty budou nejtědřejší sponzoři Charity Opava. Motiv vánočního stromčeka je stejný, jako na letošní oficiální novoroček, ale jinak je každé přání jedinečným originálem.

• Advent v Radosti

Prosinec proběhne v sociálně terapeutické dílně Radost ve znamení předvánoční pohody. Na úterý 13. prosince, si klienti pozvou své rodiče a společně s nimi budou vyrábět vánoční přání a krabičky na dárky s pomocí kreativního kufříku. Jak uvedla vedoucí Radosti Miroslava Slavičková, podobné akce se již v Radosti konaly a vždy se setkaly s velkým zájmem. Ve středu 21. prosince se pak klienti sejdou při ochutnávce vánočního cukroví, předají si dárečky a zažijí skutečný čajový obřad, který pro ně připraví zaměstnankyně Radosti Petra Paterová.

• Setkání rodin

V Denním stacionáři pro seniory už se také všichni těší na Vánoce. Ještě předtím se ve stacionáři uskuteční tradiční posezení zaměstnanců, klientů a jejich rodin. O kulturní program se jim postarají děti z Církevní školy v Jaktarí. Letošní akce bude již sedmá v pořadí a klienti se na ni pečlivě připravují. Už nyní vijí adventní věnce, kterými ozdobí stoly, pečou cukroví a den před setkáním napečou i koláče.

••• Listárna Domovníka

Napsali do dílen

Přeji hezký večer Vám, všem milým vystavovatelům. Ještě jednou bych Vám za celý Kamínek ráda poděkovala, že jste se zúčastnili naší prodejní výstavy. Byl to pro nás krásný den plný milých setkání. Příkládám odkaz na stránky města Ústí nad Orlicí, fotograf pan Prokeš je „rychlík“ a už nyní tam zveřejnil pár foteček: <http://www.ustinadorlici.cz/>

udalosti/?o=novinka-1092. S těmi, se kterými jsem se nestihla osobně rozloučit, se tímto dodatečně loučím, těším se na další spolupráci a ještě jednou děkuji. Přeji Vám všem hodně pracovních i osobních úspěchů.

Monika VACKOVÁ,
Kamínek, Ústí nad Orlicí

Na základě telefonické domluvy s paní Evou Žídkovou si obzvláště rád jedním z krásných

andělů – svíců. Svícny jsem měla možnost vidět u sestřenic, která si je koupila v Praze. Jsou to velice kouzelné figurky asi 30 – 35 cm vysoké a obarvené. Vyzařuje z nich energie plná lásky. Pravděpodobná cena je 199,- Kč. Děkuji za ochotu paní Žídkové, která mi poradila právě tuto cestu k jejich získání. Budu ráda, zda mi odpovíte, jak mám sošky zaplatit.

Věra SICILSKÁ

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!

DOMOVNÍK

CHARITNÍ DOMOVNÍK. Vydává Charita Opava, Přemyslovců 26, 747 07 Opava, pro své zaměstnance, dobrovolníky a příznivce. Tel. a fax: 553 612 780, 553 612 788, e-mail: molvci@charitaopava.cz, www.charitaopava.cz. Prosinec 2011.